

Magee, zis Maniacul

Jerry Spinelli (n. 1941, Norristown, Pennsylvania) este autorul a numeroase cărți pentru adolescenți, dintre care cele mai celebre sunt *Magee, zis Maniacul* (*Maniac Magee*), premiată în 1990 cu prestigioasa Medalie Newbery, și *Wringer*, care a primit Newbery Honor în 1997.

Când era mic, Jerry Spinelli își dorea să devină cowboy sau jucător de baseball în celebra echipă New York Yankees. În liceu a făcut parte din Liga Mică de baseball, însă a abandonat ulterior și a devenit scriitor. Din întâmplare. Dar Jerry Spinelli are o vorbă: „Viața e plină de întâmplări fericite“ (puteți citi întregul interviu accesând <http://www.scholastic.com/teachers/contributor/jerry-spinelli>).

Magee, zis Maniacul

Traducere din engleză și note
de Tatiana Dragomir

Redactori: Alina Nicoleta-Ioan, Iulian Curuia

Tehnoredactor: Angela Ardeleanu

Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPINELLI, JERRY

Magee, zis Maniacul / Jerry Spinelli ;

trad. de Tatiana Dragomir. – București : Editura Arthur, 2014

ISBN 978-606-8044-99-6

I. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111-31=135.1

JERRY SPINELLI

Maniac Magee

Copyright © 1990 by Jerry Spinelli

Această ediție este publicată cu sprijinul Little, Brown, and Company, New York. Toate drepturile rezervate.

© Editura Arthur, 2014, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Ray și Jerry Lincoln

Respect pentru oameni și cărți

Înainte de poveste

Se zice că Magee, zis Maniacul, s-a născut într-o groapă de gunoi. Se zice că în loc de stomac avea o cutie de cereale, iar pe post de inimă, un arc de canapea.

Se zice că avea un gândac de bucătărie de douăzeci de centimetri pe care-l ținea în lesă și că în timp ce dormea era vegheat de niște șobolani.

Se zice că dacă știai că vine și presărai pe podea niște sare, iar el trecea alergând peste sarea aceea, după încă două sau trei străzi începea să alerge la fel de încet ca toți ceilalți.

Se zice...

Dar cât din ce se zice e adevărat și cât e doar legendă? Greu de spus.

De-acum s-a prăpădit și Finsterwald, și totuși nici în ziua de astăzi nu vei vedea vreun puști așezându-se pe scările casei în care locuia cândva acesta. Terenul de baseball al Ligii Mici se află tot acolo, la fel și clădirea teatrului de vară. Și pizzeria Colțul lui Cobble se află în același loc, la intersecția străzilor Hector și Birch, iar dacă-l rogi pe bărbatul din spatele tejghelei, cu siguranță va scoate ghemul de sfoară dintr-un sertar și ți-l va arăta.

Respect pentru copiii din România
 Elevele de la clasele primare din Two Mills și acum
 mai cântă în timp ce sar coarda:

*Ma-niacul, Ma-niacul,
 Ce grozav băiat!
 Ma-niacul, Ma-niacul
 La școală n-a umblat.
 Cât e noaptea alerga
 Iute, nimeni nu-l prindea,
 Ma-niacul, Ma-niacul
 Cu un taur s-a pupat!*

Și uneori se întâmplă ca fata care ține de un capăt al coardei să vină de la vest de strada Hector, iar fata care ține de celălalt capăt, de la est. Iar dacă încerci să găsești un lucru care a rămas de pe urma isprăvilor lui Magee, zis Maniacul, sau vreun monument închinat lui, asta ar fi cel mai bun omagiu. Chiar dacă în realitate n-a fost vorba deloc despre un taur.

Dar nu contează, fiindcă povestea despre puștiul acesta este alcătuită astfel: o parte adevăr, două părți legendă și trei părți bulgări de zăpadă. Iar dacă vreți cu adevărat să știți cum era pe vremea aceea, când Magee, zis Maniacul, bântuia prin locurile acestea, ei bine, tot ce trebuie să faceți este să vă așezați bine în scaun și să fiți foarte, dar foarte atenți ca nu cumva să lăsați faptele să se confunde cu adevărul.

Partea întâi

Respect pentru oameni și cărți

1

De fapt, Magee, zis Maniacul, nu s-a născut într-o groapă de gunoi. S-a născut într-o casă, o casă destul de obișnuită, exact pe celălalt mal al râului, în Bridgeport. Și a avut și el părinți ca toată lumea, o mamă și un tată.

Dar asta nu pentru mult timp.

Într-o zi, părinții lui l-au lăsat în grija unei babysitter și au urcat în tramvaiul P & W¹ ca să vină în oraș. Mai târziu, întorcându-se spre casă, se aflau în tramvaiul P & W care a făcut accidentul ăla de pomină, din cauza vatmanului care era beat și a încercat să treacă peste estacada înaltă de peste râul Schuylkill cu aproape o sută de kilometri la oră, și toți oamenii din tramvai au fost aruncați în apă.

Și așa s-a făcut că Maniacul a rămas orfan. Avea doar trei ani.

Desigur, pentru exactitatea relatării trebuie să mai spunem că pe vremea aceea încă nu îl chema Maniacul, ci doar Jeffrey. Jeffrey Lionel Magee.

Micul Jeffrey a fost luat în grijă de cele mai apropiate rude ale lui, mătușa Dot și unchiul Dan, care locuiau în Hollidaysburg, în partea de vest a statului Pennsylvania.

¹ P & W – Philadelphia and Western Railroad, companie de transport feroviar interurban înființată în anul 1902, care asigura legătura între orașul american Philadelphia și localitățile învecinate.

Mătușa Dot și unchiul Dan nu se puteau suferi unul pe celălalt, dar, fiindcă erau catolici foarte stricți, nu voiau să divorțeze. Când a sosit Jeffrey în casa lor, deja nu-și mai vorbeau deloc și nu mai împărțeau nimic unul cu celălalt.

Curând toate lucrurile din casă erau în dublu exemplar: două băi, două televizoare, două frigidere, două prăjitore de pâine. Și dacă ar fi fost cu puțință, unchiul și mătușa ar fi preferat să aibă și doi Jeffrey. Însă, întrucât nu aveau decât unul singur, îl împărțeau cum puteau și ei. De exemplu, Jeffrey lua cina cu mătușa Dot luna, cu unchiul Dan marțea, și așa mai departe. Și tot așa timp de opt ani.

Apoi veni seara seratei muzicale de primăvară de la școala unde învăța Jeffrey. Băiatul cânta în cor. Cum urma să se țină un singur spectacol, iar școala avea o singură sală de festivități, mătușa Dot și unchiul Dan fură nevoiți să meargă împreună la eveniment. Însă mătușa Dot ședea într-o parte a sălii, iar unchiul Dan în cealaltă.

E posibil ca Jeffrey să fi început să zbiere chiar de la începutul cântecului, care se numea *Vorbiți cu animalele*, dar nimeni nu băgă de seamă, pentru că vocea îi era acoperită de glasurile celorlalți copii. Însă atunci când se termină cântecul, Jeffrey tot mai zbiera, roșu-stacojiu la față și cu gâtul umflat. Întors cu fața spre coriști, dirijorul încremeni cu brațele ridicate. Expresia de pe chipurile oamenilor din public începu să se schimbe. Unii, crezând că zbieretul puștiului face parte din spectacol, că poate imita vreun animal mai ciudat, începură să chicotească pe-nfundate. Dar mai apoi toți se opriră din râs și începură să-și întoarcă ochii și capetele, fiindcă de-acum toată lumea își dădea seama că asta nu făcea parte nicidecum din spectacol și că micul Jeffrey n-ar fi

trebuit să se afle acolo, cocoțat pe podium, arătând cu mâna înspre unchiul și mătușa lui și răcnind din toți rărunchii din mijlocul corului:

— Vorbiți, vorbiți, vă rog! Vorbiți! Vorbiți! Vorbiți!

În momentul respectiv nimeni nu știa asta, dar acela a fost zbieretul de naștere a unei legendei.

Și de-acolo a început și povestea cu alergatul. Din trei pași, Jeffrey sări jos de pe podium (fetele îmbrăcate în rochii pastelate țipară, dirijorul se năpusti înainte), dintr-un salt coborî de pe scenă și apoi, pe ușa laterală, ieși în întunericul înstelat, parfumat, mirosind a ceapa-ciorii.

După întâmplarea aceasta, Jeffrey nu s-a mai întors niciodată în casa cu două prăjitoare de pâine. Și nici la școală nu s-a mai întors niciodată.